

maal om i Realiteten at tilfødesætte et nyttigt Princip og vedtage et urigtigt; men der er blot Spørgsmaal om, hvad der er det forsigtigste for Legislaturen at gjøre, og jeg mener da, at der er overveienende Grund til at følge Regjeringens Anskuelse om, at det er rigtigere at være noget forsigtig med at udtale den almindelige Sætning, inden Sagen dertil er moden, og det har ikke heller den ærede Ordfører benægtet, at Sagen fra Regjeringens Standpunkt kan siges at være umoden.

Besværlig: Det forekommer mig, at den høitærede Finantsminister og Udvalget ere mere enige, hvad det Punkt angaaer, som er under Debat, end det skulde synes efter de udtalte Anskuelser; thi det forekommer mig, at, naar man udtaler et almindeligt Princip, som skal være Regel for den tilkommende Lovgivning, da vil det ikke sige, at derfra ikke kan finde nogen Undtagelse Sted. Det forekommer mig saaledes, at, naar det nærværende Udkast § 11 har foreslaaet, at Postvæsenets Monopol udstrækker sig til Breve af enhver Art og Vægt, og der i samme § 11 under Nr. 2 findes anført 4 Undtagelser derfra, kan man dog ikke sige, at Principet ikke her er blevet opstillet, og man kan ikke sige, at det er ikke den almindelige Regel, skjøndt der kan gives enkelte Tilfælde, hvor der derfra kan gives Undtagelser. Det forekommer mig, at den Sag, hvorom her er Tale, nemlig om al Portofrihed skal ophøre til 1ste April 1852, stiller sig paa samme Standpunkt, idet det jo vel ikke har været Udvalgets Mening, at det skulde forstaaes paa den Maade, at der i det Lovforslag, som vil blive at forelægge om Ophævelsen af Portofrihed og Portomoderation, ikke skulde kunne stee en eller anden Undtagelse fra den saaledes etablerede Regel, og det forekommer mig egentlig kun at være det, som den høitærede Finantsminister har udhævet, at denne Sag ikke er moden fra Regjeringens Side, da den høitærede Finantsminister ikke med Bestemthed kan for Diebliffet yttre sig, om det er muligt at ordne denne Sag paa den Maade, at derfra ikke kunde tænkes en eneste Undtagelse, saa at han ikke tør udtale denne almindelige Sætning. Men for mig stiller det sig saaledes, at Udvalget ikke har meent det i den Udstrækning,

som den høitærede Finantsminister tager denne Sætning.

Kræbbe: Naar Udvalget har foreslaaet, at al Portofrihed skulde ophøre til 1ste April 1852, saa har dette ingenlunde været for at anspore Regjeringen til at komme frem med et Lovforslag i denne Henseende; men det har tværtimod følt sig overbevist om, at, naar den høitærede Finantsminister fandt en Foranstaltning gavnlig, vilde han nok vide at udføre den med al mulig Kraft og Hurtighed. Det er blevet en gammel Vane, en Praxis, at alle mulige Ansøgninger, som blot indsendes til Dyrtigheden for at paategnes Erklæring af den, igjen affendes som kongelige Tjenestefager, skjøndt det er ulovligt. Frd. 15de Decbr. 1820 bestemmer udtrykkeligt, at alle mulige private Andragender og Ansøgninger skulle efter at være forsynede med vedkommende Embedsmænds Erklæringer, igjen sendes tilbage til den Private. Det er en aldeles almindelig Regel, som i de allerfleste Tilfælde ikke er blevet overholdt, og jeg er overbevist om, at man i Ministerierne vil finde, at de allerfleste Sager, som dertil indkomme som kongelige Tjenestefager, i Grunden ere private Sager. Jeg troer nu heller ikke, at det vil være saa meget vanskeligt at ordne denne Sag, der vil naturligvis blive en Mængde Embedsmænd, som maa beholde en meere eller mindre udstrakt Portofrihed, men naar dette ordnes paa den Maade, at de kunne indsende Regning paa de Breve, som de saaledes have affendt som offentlige Tjenestefager, saa kan det dog ikke være forbundet med saamegen Vanskelighed for dem at holde Regning derover, og naar de skulle forud betale Porto, ville de ogsaa være langt forsigtigere med at affende saadanne Sager, som ikke høre til offentlige Tjenestefager, end de ellers i Almindelighed ville være. Dette er min Overbeviisning, og derfor troer jeg, at Udvalgets Forslag vil være gavnligt, og at det ikke kan medføre saa stor Vanskelighed at gienføre det.

Stampe: Jeg kan ikke nægte, at jeg ogsaa er noget ængstelig ved, hvad man kalder at hugge Knuden over — et Udtryk, der oftere er brugt — i en saa vanskelig Sag, som den foreliggende uden Tvivl er, naar der er Spørgs-